

Rozsudek, jímž bylo vyhověno žalobě, by usnesení správní komise žalované okresní nemocenské pojišťovny o žalobcovu pensionování bylo, odporujíc služební smlouvě, uznáno za právně bezúčinné a by bylo uznáno, že služební poměr založený mezi stranami služební smlouvou ze dne 25. září 1908 a pozdějšími kolektivními smlouvami jest dále po právu a že jest žalovaná strana povinna žalobce uvést do úřadu jako svého vedoucího úředníka, byl doručen žalované dne 29. července 1930. Odvolání, podané dne 13. září 1930, o d v o l a c í s o u d odmítl, ježto jde o spor z věci služební, tedy o věc prázdninovou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Pro posouzení povahy tohoto sporu jest rozhodným žalobní návrh. Rozsudek prvního soudu rozhodl o žalobním žádání v celém obsahu. Nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že jde o spor, tkvící ve služební smlouvě, z níž právě žalobce odvozuje žalobní nároky. Než spory ze služební smlouvy mezi zaměstnanci a zaměstnavateli jakéhokoli druhu jsou podle § 224 čis. 7 c. ř. s., doplněného zákonem ze dne 19. ledna 1928, čis. 23 sb. z. a n. věcmi prázdninovými (srov. čl. II. tohoto zákona ku § 224 čis. 7 c. ř. s.).

Čís. 10434.

Vyhradil-li si nájemce při výměně svého ochraně nájemců podléhajícího bytu za jiný nechráněný byt v témže domě, že datum nájmu nového bytu má býti totéž jako u nájmu starého bytu, jest výpověď z nového bytu podle vůle stran přípustná jen z důvodů uvedených v zákoně na ochranu nájemců.

Úmluva, již strany propůjčily mezi sebou ujednáním bytu zákonem na ochranu nájemců nechráněnému ochranu tohoto zákona, nepřičí se ani zákonnému zákazu, ani dobrým mravům, aniž odporuje ustanovení § 1090 a násl. obč. zák. nanejšk § 1116 obč. zák.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1931, Rv I 1910/30.)

Proti výpovědi z bytu namítl vypovězený, že nájemní poměr podléhá ochraně nájemců, ježto vypovězený byt byl bytem na výměnu za původní byt, podléhající ochraně nájemců a že byl vzat do nájmu pod podmínkou, že všechna práva, jež poskytuje zákon při původním bytu, přecházejí i na vyměněný byt. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, maje za to, že nebylo mezi stranami úmluvy, že byt lze vypověděti jen za podmínek, jež pokládá zákon na

ochranu nájemců za důležité důvody a pro něž může býti dáno soudní svolení k výpovědi. O d v o l a c í s o u d výpověď zrušil. D ů v o d y: Žalobce sám udává, že si žalovaný při výměně svého dřívějšího bytu za nynější byt v témže domě, nepodléhající ochraně nájemců, vymínil, že všechna práva, jež byla podle zákona na ochranu nájemců pro dřívější byt; přejdou i na vyměněný byt. Není sporné, že obě strany při výměně bytů ujednaly, že »zejména datum nájmu zůstane totéž jako u dřívějšího bytu, a že tedy tu jde o výměnu bytů ve vlastním slova smyslu«. Za tohoto stavu věci však názor prvního soudu, že nebylo mezi stranami úmluvy, že nynější byt lze vypovědět jen z důvodů, z nichž zákon na ochranu nájemců připouští výpověď, odporuje i jasnému doslovu, i úmyslu stran. Neboť již z ustanovení smlouvy, že datum pronájmu má býti stejným s datem nájmu dřívějšího bytu, vyplývá, že strany zamýšlely připustiti výpověď z nového bytu jen z důvodů zákona na ochranu nájemců. To tím spíše, ježto již tím, že se výměna bytů stala jen k žádosti žalobce a z ochoty a týkala se dvou co do rozměrů i co do činže stejných bytů, daly strany jasně na jevo, že má nový byt požívatí téže materielně právní ochrany jako dřívější. V tom směru se odkazuje na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. sb. 9808, k jehož důvodům se odvolací soud připojuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Sporná věc nebyla posouzena v napadeném rozsudku po právní stránce nesprávně, a proto dovolací soud schvaluje věci i zákonu vyhovující důvody napadeného rozsudku, k nimž dovolatele odkazuje s jeho vývody a k nimž dodává jen toto: Dovolatel praví, že vůlí stran nemůže býti odstraněn ze světa zákon, a naznačuje, že ujednání, o něž jde, bylo podle § 879 první odstavec obč. zák. nicotné, že se přičilo zákonnému zákazu. To nedopadá v této věci, neboť strany ujednáním nezbavily byt chráněný zákonem o ochraně nájemníků této zákonité ochrany, což by ovšem bylo přestoupením velícího ustanovení zákona, a také by to bylo již podle sama tohoto zákona bezúčinné, naopak propůjčily mezi sebou ujednáním bytu zákonem o ochraně nájemníků nechráněnému ochranu tohoto zákona, zavázaly se tak, jak to zákon tam, kde ho jest použití, velícím předpisem ukládá. Takové ujednání nepřičí se ani zákonnému zákazu, ani dobrým mravům, jest tedy dovolené, neodporuje ani ustanovení §§ 1090 a násl. obč. zák., zejména neodporuje ustanovení § 1116 obč. zák., podle kterého jest dopuštěno smluvní ujednání ohledně trvání nájemní smlouvy výslovně i mlčky učiněné. Ujednáním, o které jde, nestal se ostatně sporný byt chráněným zákonem o ochraně nájemníků, tuto vlastnost mu strany ujednáním nemohly propůjčiti, ale strany mezi sebou smluvily, že ve smluvním jejich poměru má platiti, co zákon o ochraně nájemníků těmto propůjčuje. To není ani neurčité, ani nejasné, a smlouva jest v této příčině bezvadná a perfektní.